

Johann Joachim Schoepffer

Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Johannes Joachimus Schoepfferus, I. U. D. & Prof. Publ. Consistorii Ducalis Assessor Ad Ferias Spiritui Sancto Sacras Pie Devoteque Celebrandas Cives Academicos Solemniter invitat ferioque cohortatur : [P. P. Sub Sigillo Rectoratus d. 27. Mai. A. 1694.]

Rostochii: Wepplingius, [1694]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn734006810>

Druck Freier Zugang

J. 512.

1694 Pfingsten

~~A-1258.~~^{69.}

1694

PROGRAMMA
^{QVO}
RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
JOHANNES JOACHIMUS
SCHOEPPFERUS,
J. U. D. & Prof. Publ. Consistorii
Ducalis Affessor
^{AD}
FERIAS
SPIRITUI
SANCTO
SACRAS

Piè Devotèque Celebrandæ
CIVES ACADEMICOS
Solemniter invitat feriòque cohortatur.

ROSTOCHII,
Typis JOH. W. EPPLINGII, Univers. Typogr.

M. 1256 69

Quemadmodum præteritâ paschatis solemnitate magnum il-
 lum & de universa Ecclesiâ Christi benè informandâ maximè
 sollicitum Evangelii præconem, Apostolum Paulum, oculis,
 auribus, animisq; ita proposuimus, ut verba illius gravissima,
celestemus festum nõ fermenti o malitia, sed in sinceritate & veritate 1. Cor. V. 8.
 aliùs, ut spes est, perpenâ memoriæ nostræ adhuc obversetur, nos-
 qve subinde ad pietatis meditationem, ad resurgentis Servatoris glo-
 riam plenè velut buccis decantandam, ad lætitiæ spiritualis trium-
 fum indefinenter peragendum, excitent; ita pari jam alacritatis stu-
 dio, pari fidei attentione ejusdem Apostoli divinitus inspiratam præ-
 scriptionem adversus omnes affectuum extuberationes ad observan-
 tem animum hisce verbis mittamus, *ne tristitiâ afficiat Spiritum illum*
Sanctum Dei, per quem obsignati estis in diem redemptionis Eph. IV. 30. Jam
 nimirum, remotâ V. T. umbrâ, plenam veritatis lucem exhibet festum
 illud hebdomadarum, quò ob feliciter peractam & congestam mes-
 sem hordeaceam ad gratiarum actionem Deo deferendam homines
 suis quondam primitiis monebantur; jam Cælum & terra quondam
 commota in hominum salutem annunciandam amicè conspirant.
 Jam Apostolis, luminibus mundi futuris, ea gloria, ea *παρρησία* quon-
 dam affulsit, ut ex tenebris velut in lucem prodierint publicam, ver-
 ba de humani generis, per sanguinem Christi, reparatione coram o-
 mni populo facturi; jam, ut paucis dicam, quod omnes tamen intel-
 ligendi vires, quod lingvæ verborum aliàs luxuriem quàm longissimè
 excedit, jam in quàm miraculosa illa *Spiritus Sancti* super Apostolos
 effusio ita memoriam facti apud fideles refricat, ut quævis suâ lætitiæ,
 suâ fidei significatione ritè perfungantur. Si festi præsentis apud ve-
 teres celebrationem, si reliquas sive de Vento susurrante, sive de lin-
 guis, ignis in modum dissectis, aut circumstantias aut minutias perse-
 qui animus esset, quantus non differendi se nobis campus aperiret.
 Verùm nolo eò excurrere, multusq; in illis jam esse, quæ ingenii qui-
 dem vires exercere aut acuire videntur, ad pietatis verò promoven-
 dæ studium non adeò stimulum relinquunt. Ecquis putaverit, Vete-
 res Christianos, quibus quinquaginta illi dies totipot post pascha festi fu-
 erunt, multum circa corticem hæsisse, à singulis apicibus etiam præ-
 ter scripturam in conjecturis se suspendentes? Quin potius ne læti-
 tiæ, ne tripudiis, ne feriis sanctis quicquam deesset, laxatis animis
 eò propensos fuisse illos probabile est, ut liberio rem, ad gratiam
 Dei deprædicandam, ad pietatem mutuò incendendam, meditatio-
 num suarum campum percurrerint. Itaq; ut simili pietatis Zelo af-
 fecti

facti officii partēs nostri expleamus, jam eam nobis curam potissimā
 existimabimus omnes, ut impietati sive Cordis, sive affectuum, sive
 lingvæ, obicem pessulumq; ponamus & objiciamus, eā sanctitate, quā
 par est, quāq; in hac vitā licet, *πνεῦμα ἡμέρας*, ut Nazianzenus
 loqui amat, concelebraturi. Et quis aut nequitiae gradum protra-
 heret, aut à pietatis amore ad impuritatem animum revocaret, si a quā
 velut lance pensitaret, quis ille *Spiritus Sanctus* esset, cujus gloriā &
 laudibus apud pios præsens hicce dies feriatuſ unde quaq; personat?
 Neq; enim virtus aliqua Dei tantum est, ut religionis quidā hostes in-
 fenſissimi præfracte blaterant, sed personā illum esse, quæ de se etiam
 particulam illam *Ego* pronunciare possit, & verè pronunciet, ipsa sana
 ex Scripturæ divinæ verbo informata ratio apertissimè evincit. Non
 jam dicam, quomodo aliarum personarum, quæ nominantur & nu-
 merantur, societatem ita distinctè *Spiritus Sanctus* in eat, ut numerum
 alium Constituat Matth. XXVIII. 19. Joh. v. 7. Neq; multis jam ea cir-
 cum loqui placet, quæ generis diversitatem afferunt, ubi cum neutro
 genus masculinum construitur Joh. XVI. 13. Eph. I. 14., sed hæc modo
 ex eò, qui mentis potestatem habet, exquirere liceat, annon, qui con-
 tristatur, cui aliquid placet, qui operatur, distribuit, ut vult, qui mun-
 dum arguit, qui in veritatem ducit, eum ita accipere, & interpretari
 velit, ut personæ significationem & veritatem amplius negare religio
 sit? Annon communis sensus radii hic adeò fortiter oculos feriunt,
 ut nec suspitioni *οὐκ ἔστιν αἰτία*, ullus locus aut causa relicta sit? Atqui
 de *Spiritu Sancto* ejusmodi actiones, quæ personæ sunt, constanti &
 significantiori textuum frequentia & perspicientia prædicari, non-
 nisi qui in sacris literis planè hospes est, inficias ibit. Inde quamvis
 Macedonius, primus ille Spiritus Sancti acerrimus & violentus op-
 pugnator circa annum CHRISTI 340, eò vesaniæ fuerit prolapsus,
 ut eum personam esse negaret, reliqui tamen *παραβάται* Antesi-
 gnani sui detestandum errorem in eo videntur correxisse, velut sa-
 pientiores futuri, quod personæ appellationem de *Spiritu Sancto* etiam
 genuinam haud agrè admiserint, divinam modò ejus gloriam ever-
 suri, donec Sociniani, homines oppidò pestilentissimi, utrumque do-
 ctrinæ virus ex orco jam revocarunt. At verò quantā veritatis luce
 perspicuum & invictum est, distinctam nempe personam esse *Spi-
 ritum Sanctum*, tanto etiam fulgore divina ejus natura animum homi-
 nis illustrat, qui non retractariā quadam ingenii petulantia ad Scriptu-
 ræ lectionem accedit, neque verba eorumque structuram ad perversas
 mentis suæ imagines malitiosè detorquet. Unde facinus, unde
 audacia

audacia Ananiae adeo exaggerari potuisset Act. V. 3. sq. nisi *Spiritus Sanctus* aternus ille DEUS esset? Neque enim Spiritus Sanctus & Deus, comparatâ quadam ibi oppositione, velut à se invicem discedunt & dissimiles sunt, sicut homines & Spiritus, homines & Deus, sed æqualitatem planè eandem ex eò Petrus evincit, quod dum principaliter læsus esset Spiritus Sanctus, omnium gravissimum peccatum, quò non atrocius esset, commisisset Ananias. Quem verò Deus socium haberet, cuius læsio eandem sceleris atrocitatem, quam Dei læsio, inferret? Non possum, quin elegantissimè hîc commentantem Gregorium Nyssenum in medium producam; ita verò ille orat. de Filii & Spiritus Sancti Deitate; ὡς περ ὁ λέγων ὅτι τὸν λογιζὸν ὑβέρισας τὸν ἀνθρώπου ὑβέρισεν, ἰδιώμασι γινωριζόμενον, καὶ οὐκ εἰς δύο τινας φέρεται τὴν ὑβρίαν, ἕτω καὶ ὁ πῖτερ καὶ πνεῦμα καὶ θεὸν ἑπὶ τὴν αὐτὴν ὁ ἀναγίγνεται ψάσμα μόνον, λαβὼν τὰ δύο τοῖς νοῦσιν εὐσεβῶς δοποδείκνυσιν h. e. quemadmodum qui dicit, quod qui injuriâ affecerit ratione præditum, is hominem injuriâ affecerit, qui proprietatibus cognoscitur, neq; attribuit illam ad duos injuriam, sic Apostolus quoque Petrus, cum & Spiritum & Deum dixisset mentiundo fefellisse Ananiam, idem duo illa pie & religiosè intelligentibus demonstravit. Prætereo jam, quomodo dum *Spiritus Sanctus* in nobis habitat, templa Dei inde simus 1. Cor. III. 16. Non multis explicabo, quomodo profunda etiam Dei scrutetur Spiritus Sanctus, arcanorum Dei intumam, sicut Spiritus hominis cogitationum in homine, habens conscientiam 1. Cor. II. 10. sq. Illa tri. orationis fluxum parumper morabuntur, quibus veteres suam fidem, suam confessionem, suamq; perpetuam constantiam præmunire adversus hostes DEI sategerunt. Nunc nimirum *δοξολογία* illa gloria patri, & Filio & Spiritui Sancto, Psalmis adjecta; nunc ut fortius retunderentur Macedoniani, Hieronymo suadente, illa verba augmentum fecerunt; sicut erat in principio, & nunc & semper, & in secula seculorum: Nunc damnatâ Macedonii hæresi in magno illo Concilio Constantinopolitano, per Gregorium Nyssenum, cui id negotii datum erat, Nicænum Symbolum ita ampliatum est; Et in Spiritum sanctum Dominum & vivificantem, qui ex Patre Filioque procedit, qui cum Patre & Filio simul adoratur & conglorificatur, qui locutus est per prophetas. Quid clarius? quid significantius? quid firmitus potuisset asseverari? Quis ad tantam lucem amplius cæcutire velit? Itaque *Spiritus Sanctus* ita DEI Spiritus est, ut non alienam à DEO essentiam, sed eandem gloriam, eandem Virtutem plenissimè referat, quemadmodum, si pias patrum cogitationes sequi integrum est, dum ipse amor per

per se subsistens & lætitia inter Patrem & Filium est, communi etiam appellatione *Spiritus Sanctus* vocatur. O Sanctam veritatem! o mysterium infinitæ & inexhaustæ Sapientiæ, nobis tamen parvulis revelatum! quanta reverentiâ, quàm religioso timore, quàm circumspectâ pietatis curâ in conspectu *Spiritus Sancti*, Dei altissimi, non viderendum esse putatis. Si Domini, si Regis, si Imperatoris oculos ita reverenter intueri aut metuere oportet, ut omnem morum sive spurcitiam sive rusticitatem, aut aliam petulantia significationem quàm longissime abesse jubeamus; quò affectu, quâ mentis sollicitudine, judicetis ipsi, non coram *Spiritu Sancto* versandum, cujus oculi sole clariore, cujus præsentis nutu, quicquid spatiosissimus ille celi, terræque ambitus complectitur, permeatur, animatur, gubernatur. Annon creatura in gloriam Creatoris, unde vita, unde spiritus, unde quicquid habetur, tanquàm ex fonte profluit, cogitationes viresque omnes convertere tenetur? Annon illius laudes exponere convenit, qui ut aliquid simus, ut inde collaudemur, vitamque ex momento in momentum producamus, liberalissimâ suâ gratiâ efficit? Fuerint gentiles quantis quantis etiam ignorantia tenebris immergi, cum tamen religionis sensum non potuerunt obliterare, quò ad cultum Dei, quò ad honestam aliquam vivendi rationem admonebantur. Credebant scilicet ei hominem esse offerendum, cui homo originem suam deberet, ei animam cum facultatibus suis inservire debere, à quo principium sui traheret, ei membra, ei linguam, ei ossa quævis unice ad obsequium paratissima esse debere, à quo in partes omnes animandas divina virtus se diffunderet. Quanto magis nos, qui speciosum Christiani titulum præferimus, quique perfectius ea, quæ Dei sunt, intelligimus, in id incumbamus, ut vitam puriorem, depositis vitiorum sordibus, degamus, fidei veritatem convenientibus etiam moribus demonstraturi. Perpendamus modò, quàm propensissimo quàmque effuso Spiritus Sanctus in nos sit amore? quis nos regenerat, quis renovat, quis sanctitatis studium accendit? Annon *Spiritus Sanctus*? Hujus gratia nos in peccatis mortuos prævenit, ad vitam sollicitat, erigit, & ad omnem rei spiritualis sensum perficit. Et quæquam quævis persona divina eadem æqualiter agit Joh. V. 19. ut nec effecti nec virtutis ulla diversitas notari posset nec debeat, modò tamen agendi multiplicatur, ut sicut est ordo intra divinitatis personas, etiam juxta ordinem, qui in externis operibus conspicitur, Patri tribuitur Creatio, Filio Redemptio, Spiritui Sancto sanctificatio. Quem admodum enim quod redimendum, quod servandum, quod reparandum

randum est, per Creationem jam existat oportet; ita quod ad sancti-
 tatem reducendum, postquam per lapsum à gratiâ Dei se avellit, cum
 Deo prius reconciliari debuit; ut adeò cuncta secundum naturalem
 hic se ordinem distinctè excipiant. Quare regenerandi, renovandi,
 & sanctitatem promovendi opus, quod commune est, ita Spiritui
 Sancto tanquam proprium in scripturâ assignatur, ut in eo interni or-
 dinis relatio velut per umbram reluceat. Et quàm stupendâ non in
 nostram salutem propensione operatur Spiritus Sanctus? Contrista-
 tur ipse, cum pulsanti non aperiunt morosè reluctantes, cumque
 in flagitia relapsus hominem, cuius cor per fidem prius inhabitavit,
 deserit. Annon hospitis illius beneficentissimi, qui violenter hos-
 pitio ejectus tristatur, amor agnoscitur ferventissimus? quantus
 & quàm mirabilis amor non ex eo in genus humanum elucet, quod
 Spiritus ipse Sanctus, cum ad vitæ impuritatem & malitiam ex gra-
 tiâ recidunt homines, velut dolorem quendam humano more inde
 concipiat. Equidem sunt, qui eò inclinare hic videntur, ut per Spi-
 ritum Sanctum intelligi malint templa ejus sive pios, quorum spiri-
 tum, qui cum Spiritu Sancto conjunctus est, turpibus sermonibus
 aut injustis factis offendi, aut dolere, ac contra piis lætari & gaudere,
 experienciâ constet, sicut iusta anima Lothi excruciatâ dicatur fuisse
 turpibus ac sceleratis factis Sodomitarum. Verum si verborum peni-
 tus ordo conspiciatur, in talem sensû connexionem non adeò viden-
 tur conspirare ea, quæ subsequuntur. Fluxus enim & nexus verbo-
 rum ita se habet: *Ne Contristetis Spiritum illum Sanctum DEI, in quò ob-
 signati estis.* Annon verò sigillum & res signata eandem sui omnino ra-
 tionem sustinere possunt, ut signandi vis utrinque fiat? Annon quod
 tanquam sigillum imprimitur, quodque de illo absque ullo ad alium, cui
 conveniat, respectu enunciatur, ita ab ipso removendum venit, ut in
 rem signatam significatio planè deferatur? Et si ita explicare velimus
 vim & naturalem situm textuû, quas non sive metaphoras, sive me-
 tonymias, sive alios figurandi tropos fingere aut in medium proferre
 liceret. Ast quò minus Spiritu nostro obsignati sumus, utcunque
 præsentem Spiritus Sancti virtutem in nobis sentiamus, eò minus in
 nos ipsos planè rejicere oportet, quæ Spiritui Sancto, tanquam ob-
 signanti, & quo tanquam caractere impresso distingvimur ab iis, quibus
 nullæ est redemptio, admodum significanter, quancumque *ἀντὶ τοῦ πνεύματος ἁγίου*,
 adscribuntur. Neque pii hîc dicuntur se ipsos in dolorem conjicere,
 ut ut summo tristitiæ generi post gratiam iterum amissam involvan-
 tur, sed alium nempe Spiritum Sanctum tristitiâ quâdam afficere,
 dum

Qum sive verborum sive aliorum morum obscenitate iterum delectari velint. Tanto scilicet benevolentiae affectu homines prosequitur & complectitur Spiritus Sanctus, ut si aut renuant aut relabantur, perniciem animarum doleat. Qvis non obstupeat ejusmodi amoris excessu? Et quis non se eo jam commoveri patiatur, ut salutis suae rationem habens, ad tam amantissimum vitae suae spiritualis Autorem, amore, quantum fieri potest, mutuo redeat, in perpetua obsequii conjunctione victurus! Si lingua, si facies, si reliqua membra in illius obsequium haud ægré consentiunt, qui inter homines facilitate suâ amorem prius elicit, quàm promptissimos non oportet esse Christianos in id pietatis genus, ut in gloriam Spiritus Sancti, qui tam enixè nos adamat, omnia membrorum viriumque suarum studia resolvant, ne quicquam ab officii sui ratione unquam decedat. Et quo magis hunc Dei amorem intra mentem revolvō, eo profundiores se adaperiunt sapientiae thesauri. En! ob signati vocamur ipso Spiritu Sancto. Quid majus, quid amabilius dici posset? Creator summus, ut creaturam suam miserabilem magis & benignius sustentet & foveat, cum ipsa unionis aliquod vinculum contrahit. Consolator optimus, ut spes solatii animo resideat semper praesentissima, inque sensum aliquem subinde redundet, ita vult praesens esse, ut quemadmodum majorem gratiae vim inde experiuntur fideles, ita propiorem etiam essentiae divinae accessionem habeant. Neque enim Deus ea propinquitate reliquas creaturas, quamvis omnibus sit praesentissimus, contingit, quâ fidelibus, etiam quod essentiam, specialiter est conjunctus & propior. Annon habitandi sedes & templum, quas appellationes sibi Deus in piis tribuit Joh. XIV. 23. 1. Cor. III. 16. conjunctionem involvunt appropinquationem? Et annon sigillum, quod rebus impressum est, aut imprimitur, vicinius est, quàm quod rebus tantum adjacet aut sine signandi officio incumbit? Sanè quemadmodum immensitas, quâ intervallum negatur omne, non obstat, quo minus divinam naturam CHRISTI carnâ se assumptâ propiorem esse indubitanter statuamus, ita non est, quod propiorem essentiae divinae etiam in fidelibus praesentiam asserere dubites. Tàm mirabiliter se omnia habent in verè Christianis, ut immensus etiam Deus propius & firmius sit in ipsorum conjunctione & velut moretur! Adeo in salutem hominis pii confluunt omnia, ut Deus se ipsum cum omnibus gratiae suae bonis illi communicet! inde pios naturae divinae participes vocare quis cum Scriptura dubitet? Petr. I. 4? Quæ gratia major, quæ gloria splendidior humano generi obtinge-

re

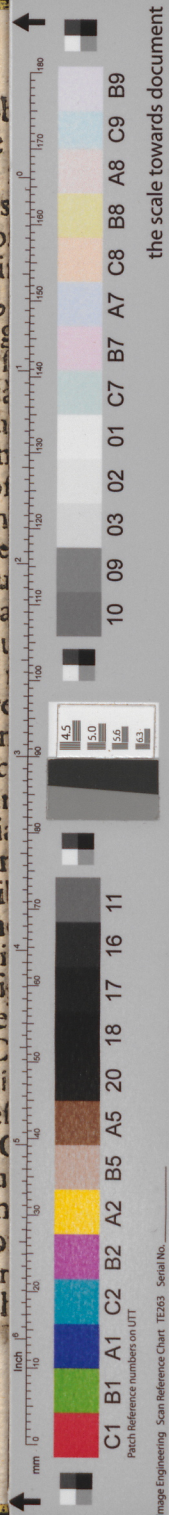
re posset! gloriantur homines privilegiis suis, quibus principis aut Regis sigillum auctoritatem & splendorem conciliavit; quanto spiritu se non efferant Christiani, quibus sigillo Dei præmunitis, ex gratiâ in gratiam, ex luce in lucem transeundi fides fecit potestatem. Principum sigilla sicut res sunt inanimata, & angustis sæpius terminis circumscripta, ita subinde explendi viribus excidunt, nunc rebus aliis difficultatem obicientibus, nunc principum mutatione aut morte interveniente, spemque nostram miserè intercipientem. Ast quò pii obsignantur, ipse *Spiritus Sanctus* est, Deus ille immutabilis & infinita virtutis. Unde quæso major salutis certitudo fidei nostræ accederet? unde significantius & probatius divinæ gratiæ & misericordiæ testimonium constaret & hauriretur? quid jam salutem nostram potest intervertere? quid animum piorum ita turbare, ut de statione suâ deturbetur? Dies redemptionis, qualem vel finis vitæ nostræ, vel novissimus ille dies afferet, ipso Spiritu Dei est nobis destinata & confirmata. Ne verò, *Cives Academici*, nobis ipsis desimus, proprioque munimento culpâ nostrâ excidamus, reliquum est, ut pietatis officiis nunquàm remittendis strenuè certemus, id gloriæ nostræ reputantes, quando ab impietatis consuetudine animum abducere licebit. Reputate amorem Spiritus Sancti in nos flagrantissimum; cogitate illam conjunctionem, quâ nos sibi Deus per fidem reconciliavit; perpendite sigillum, quò Dei nos esse agnoscimus, quòque notati discernimur ab illis, qui vitam & studia sibi ad libidinem suam fingunt, quique spem salutis suæ aut abjiciunt, aut monstrosam alunt. Proinde accuratè eò respiciamus, ne vitam agamus dissolutè licentiosam, sed ad omnes honestatis mores laudabiliter compositam; Cumque verbo etiam putri, quod ex ore nostro egreditur, *Spiritus Sanctus* contristari dicatur, cogitatè admodum lingvæ usum adhibeamus, non adeò in verborum inconsiderantiam aut spurcitiem luxuriosi. Ut paucis complectar, quæ ad pietatem animis tandem calcar addant, *incedamus ut filii lucis (nam fructus Spiritus est in omni bonitate & justitia & veritate) probantes, quod sit acceptum Domino, nec commercium habeamus cum operibus illis inferis*.
giferis tenebrarum sed potius illa arguamus
 Eph. V. 9. seq.

P. P. Sub Sigillo Rectoratus d. 27. Maj. A. 1694.

cum sive verborum sive aliorum morum ob
 clari velint. Tanto scilicet benevolentia
 quitur & complectitur Spiritus Sanctus, ut
 bantur, perniciem animarum doleat. Qvis
 di amoris excessu? Et quis non se eo jam co
 salutis suae rationem habens, ad tam amanti
 alis Autorem, amore, quantum fieri potest,
 tua obsequii conjunctione victurus! Si ling
 membra in illius obsequium haud aegre con
 nes facilitate sua amorem prius elicit, qu
 oportet esse Christianos in id pietatis genu
 Sancti, qui tam enixe nos adamat, omnia n
 suarum studia resolvant, ne quicquam ab o
 decedat. Et quo magis hunc Dei amorem
 eo profundiores se adaperiunt sapientiae the
 camur ipso Spiritu Sancto. Quid majus, qu
 Creator summus, ut creaturam suam misera
 us sustentet & foveat, cum ipsa unionis aliquid
 Consolator optimus, ut spes solatii animo
 tissima, inque sensum aliquem subinde re
 esse, ut quemadmodum maiorem gratiae vir
 les, ita propiorem etiam essentiae divinae acc
 enim Deusea propinquitate reliquas creatur
 praesentissimus, contingit, qua fidelibus, eti
 cialiter est conjunctus & propior. Annor
 plum, quas appellationes sibi Deus in piis tri
 III. 16. conjunctionem involvunt appropin
 quillum, quod rebus impressum est, aut i
 quam quod rebus tantum adjacet aut sine fi
 Sanè quemadmodum immensitas, qua inte
 non obstat, quo minus divinam naturam C
 te propiorem esse indubitanter statuamus, i
 rem essentiae divinae etiam in fidelibus pra
 Tam mirabiliter se omnia habent in verè C
 etiam Deus propius & firmitus sit in ipso
 moretur! A deo in salutem hominis pii con
 ipsum cum omnibus gratiae suae bonis illi co
 turae divinae participes vocare quis cum Sc
 Quae gratia major, quae gloria splendidior l

rum dele
 nes profe
 aut rela
 at ejusmo
 iatur, ut
 nae spiritu
 inperpe
 si reliqua
 iter homi
 imos non
 m Spiritus
 viriumque
 e unquam
 n revolve
 signati vo
 dici posset
 & benigni
 contrahit.
 er praesen
 alt praesens
 untur fide
 eant. Neq;
 mnibus sit
 ntiam, spe
 des & tem
 .23. 1. Cor.
 Et annon
 vicinior est,
 incumbit?
 tur omne,
 ia se assum
 od propio
 ere dubites.
 immensus
 one & velut
 , ut Deus se
 ade piostra
 t 2 Petr. I. 4?
 eri obringe
 re

the scale towards document

Image Engineering Scan Reference Chart TE263 Serial No.